

Ai Lên Xứ Hoa Đào

Trần Văn Lệ

Ai Lên Xứ Hoa Đào

Ai lên xứ hoa đào / đừng quên mang về một cành hoa... Hoàng Nguyên viết lời ca / nghe mà sao tình thế!

Hoàng Nguyên là nhạc sĩ / một thời xứ mù sương / ông vẫn là người thương / của bao nhiêu người nhớ!

Dĩ nhiên tôi trong đó / bạn một thuở cùng nghề / ông dạy, học trò mê / tôi... làm thơ khi dạy!

Chao ôi cái thời ấy / mới thấy rồi mất thôi! Ông nhập ngũ trước tôi / tôi còn và ông chết!

Chuyện đời không chấm hết / bởi ông còn lời ca / tôi, mai một tôi già / thơ tôi rồi sẽ héo...

Nhớ con chim chèo bẻo. Nhớ Đà Lạt quá chừng. Nhớ những đóa hoa hồng / học trò cho Thầy dạy...

Những ngày xưa động dậy. Những tình xưa tựa mình. Bây giờ còn trời xanh / áo nhà binh bạc phếch...

Socrate còn chết / huống hồ là Hoàng Nguyên / huống hồ tôi khùng điên, chỉ cái duyên... còn nợ!

Đà Lạt là đất nhớ – Hoàng Nguyên người con trai / chắc có thương nhớ ai / hái hoa
đào đem tặng!

*Tôi thì hái mưa nắng / Trời ơi Đà Lạt ơi! Đà Lạt không khí hồi / những người
trai-thời-loạn!*

Nhìn sông chiều lãng mạn / tôi chợt nhớ Hoàng Nguyên / tôi sợ đời lãng quên /
những lời ca rót mật!

Tôi chép đây là nhắc “***Ai Lên Xứ Hoa Đào...***”. Tôi chép đây, có đau / hồi lòng
người thiên cổ?

Hoàng Nguyên năm cố xứ / sao tôi còn lang thang? Đà Lạt hoa quỳ vàng, em áo
vàng hoa cúc...